

OBOJEK

ROSANA ZVELEBILOVÁ

OBOJEK

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2023

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-50-7 (PDF)

POKUS 9

Fribuz, Brutustán, 9. 7. 3023

„Je to sebevražda,“ zabrblá muž, který u staré šachty od rána organizuje těžkou techniku a snad dvacítku dělníků. Že zrovna dnes...?

„Nebude první,“ oduší smířeně vyhublý, asi dvoumetrový mladík v černém přiléhavém obleku, zatímco si nasazuje horolezecký sedák. Namaloval si černé oční stíny i silné linky, v obličeji má spoustu kroužků a dalšího piercingu a černá patka vlasů mu zakrývá polovinu obličeje. Emo, to je nesmrtelné. V historii se vystřídal nespočet stylů, móda se měnila, dokonce vyznavači té njetvrďší muziky asi třicet let nosili výhradně růžovou barvu, ale emo styl byl pořád stejný. Jen na začátku třiaadvacátého století byla černá barva zapovězená, takže ji v něm nahradila tmavě

modrá nebo hnědá. Tedy do příchodu diktátora Ruslandska, který se v černé vyžíval, a nastolil tak novou módní éru. A vlastně ve stejné době i Zlý čaroděj z Podderna nosil černou, ale to spíš proto, že nic jiného na sebe neměl.

Emouš, jak jsem si ho pojmenoval, se dost okatě třese, nejspíš má velký strach. Po zapnutí postroje se narovná a skryje tu svoji patku bytelnou přilbou, podobnou motorkářské.

„*Zkouška spojení*,“ zazní mu v ní mužský hlas. Dle všeho na něj nemluví nikdo z přítomných, spíš někdo vzdálený.

„Jo, slyším tě,“ zareaguje Emouš a ještě zamává na maličký dron, který kolem něj poletuje.

„*Hodně štěstí*,“ ozve se hlas. Slovo *štěstí* řekl skoro až ironicky.

„Dík. Jdu na to.“ Odhodlá se, připne se k lanu a za sledování všech asistentů se začne spouštět do šachty.

„*Něco neobvyklého?*“

„Ne, prostě normální důl.“ Rozsvítí si čelovku a dron také sepe ne malé, leč silné světlo. Emouš se spouští pomalu a ostražitě, dokonce si všimne poklopu přibližně pět metrů pod ústím šachty, zatřese s ním, aby se ujistil, že je starý, zarezlý a jen tak se nepohne, ale stejně je mu to houby platné. Sotva je pod ním...

Zaklapne se. Emouš se lekne.

„A kurva!“ špitne a podívá se nahoru.

Vypadá, že čeká nějaký podraz.

Ten se projeví záhy.

Těsně pod poklopem zasvítí laser, což je poznat na rozvířených částicích prachu, a pochopitelně utne lano, na němž mladík visí. Ten ani nevykřikne a zřítí se z výšky pětadvaceti metrů.

Dopadne na hromadu.

„*Co se stalo? No tak, mluv!*“ ozývá se hlas v jeho helmě. Dron je stále s ním a svítí dostatečně silně, takže je na něj krásně vidět. Ještě žije. Leží na břiše, skoro se nemůže pohnout, ale rozklepanou rukou si odsune hledí přilby.

„*Okamžitě ten poklop otevřete a jděte pro něj!*“ panikaří muž v telefonu.

„Po-počkej,“ vysouká ze sebe mladík.

Chvíli je ticho a pak se ozve: „*Poslouchám.*“

„Nech to bejt.“

„*Co?!*“

„Nemá to cenu. Jsem na kaši,“ mluví pomalu a roztřeseným hlasem, ze kterého je poznat, jak mu docházejí síly. Zakašle, přičemž se mu z úst vyvalí nemálo krve. Slzy mu rozmažou černé oční stíny i linky.

„*Dobře...*“ souhlasí muž neochotně. „*Odvolávám všechny,*“ pokyne pracovníkům nahoře. Ti si s úlevou oddechnou, že se nemusí pouštět do záchranné a velmi nebezpečné akce. „*Co kosti?*“ zeptá se snad z povinnosti mladíka třesoucího se na hromadě.

„Jo... Jso-jsou to kosti. Je jich tu halda... Asi lidský.“

„*Myslel jsem, jak jsi na tom ty.*“

„Já mám snad všechno zlomený. Za chvíli umřu.“ Je zvláštní, že to oznamuje jako fakt, bez emocionálního zabarvení. Nečíší z toho ani strach, ani lítost. Další krev se mu vyvalí z úst. „Promiň. Selhal jsem...“

Muž na drátě si povzdychne.

Emouš se usměje, což odhalí jeho červeně zbarvené zuby. „Už to přestává bolet.“

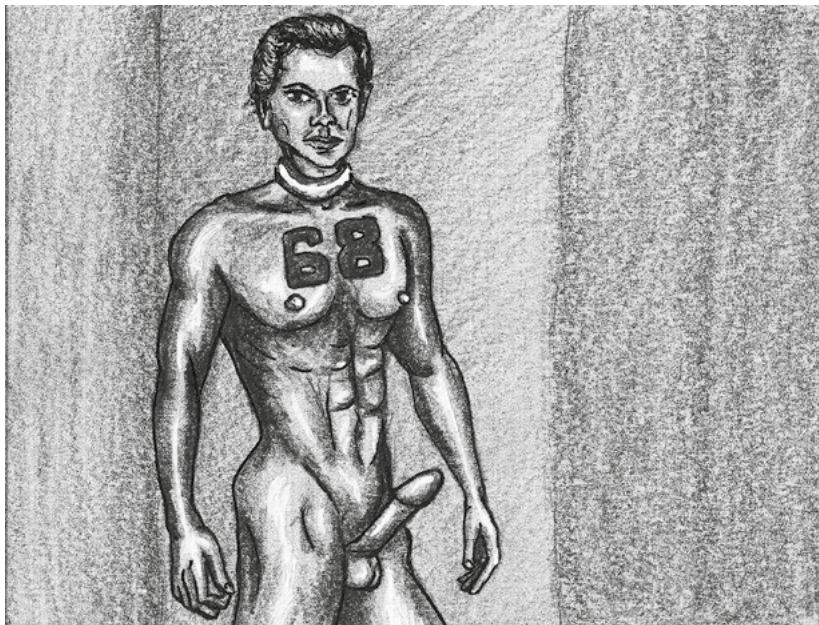
„*Co ti na to mám říct? Užij si to?*“

„Jo, je to nejlepší pocit, jaké znám. Promiň...“

„*Už chcípni.*“

Mladík přikývne a... chcípne.

ZROZENÍ

अटलांटिस, 9. 7. 2017

Stojím v budce. Nahý, umytý, ostříhaný a navoněný, stejně jako desítky dalších mužů a žen z dalších budek.

**MÁM
STRACH!**

To byla má první, naprosto
vědomá myšlenka?

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

Na tom, co cítím, pranic nezáleží, připomínám si. Ani mně na tom nesmí záležet. Jak mám ale myslet? Jsem bezradný. Myšlenky se mi

v hlavě rodí samy od sebe. Jak mohu raději nemyslet? Bylo by to tak jednodušší. Ale...

Otevřu oči, načež mě do nich praští oslnivě bílé světlo. Nečekal jsem, že to bude takový šok. Vlastně jsem nemohl nic čekat, když jsem nebyl. Teď jsem.

Podívám se do zrcadel, jimiž jsou pokryté obě boční stěny budky, abych se ztotožnil se svým vzhledem a aby se mi v mozku přiřadily vzpomínky.

Mám na prsou vytetované velké číslo 68, taktéž i na levé hýždi. Nemám ani deko sádla. Pod hebkou bělostnou kůží bez jediného chlupu se mi rýsují svaly i šlachy, ale jsem spíš hubený. Že měřím 180 centimetrů a vážím 70 kilogramů, vím ze vzpomínek.

Zadívám se do vlastních očí sytě zelené barvy a vyzkouším si roztahování zorniček. Fungují skvěle – rázem se mi panenky zcela zabarví černí.

Mám pískově hnědé vlasy, jež si rukou prohrábnu. Hází zlatavé odlesky a jsou pěkně hebké. Co dál? Vyzkoušení penisu není povinné, ale i tak se do toho pustím, načež se nalije krví a zvětší do velikosti přibližně pětadvaceti centimetrů. Následně jej zase vypustím.

Další povinný krok oddalují, neboť se mi do něj nechce.

No dobrá, funkčnost a pevnost obojku, jenž mám na krku. Je ze svařeného kovu, svítí na něm podélný zelený proužek a elektřinu získává z mé míchy. Ovládá se náramkem na levém zápěstí spojeným s kostí.

Zhluboka se nadechnu, vydechnu a stisknu tlačítko na náramku.

Proužek na obojku změní barvu na oranžovožlutou. To značí, že jsem zadaný nebo jsem dostal jednorázový úkol.

CVAK.

Přepnu jej ještě jednou a obojek zasvítí červeně. Likvidace. Po zádech mi přejede mráz a srdce se mi rozbuší trochu rychleji.

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

připomínám si.

CVAK.

Fialové podsvícení zkusím raději krátce, neboť to mě rozrušuje nejvíce. Nejvyšší trest!

CVAK.

Rychle stisknu tlačítko, abych obojku vrátil zelenou barvu. Uleví se mi.

**NESMÍ
SE MI
ULEVIT!**

Dveře budky se odsunou do strany, čímž mi umožní výhled na prostornou halu plnou pomocníků. Srdce se mi opět rozbuší rychleji.

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

opakuji si. Nesmím!

První krok ven učiním pravou nohou, jelikož to dle pověr přináší štěstí. Akorát „štěstí“ je v mém případě pouze bezvýznamným pojmem.

Vím, jak ovládat své tělo, jak mluvit a jak se chovat, takže fyzicky udělám první krok správně. I ten další a ty následující. Dojdu k muži s černou pletí, jakou ostatně mají všichni vyšší i občané, stojícímu uprostřed haly. Ohlédnu se k množství budek, ze kterých vychází noví pomocníci.

**NESMÍM
SI NIC
MYSLET!**

„Další,“ promluví vyšší, aniž by zvedl zrak od listin. Vzpamatuji se a udělám krok k němu.

„Šedesát osm, pane,“ zahlásím. Překvapuje mě, že mám příjemně zabarvený, hluboký hlas.

„Náký závady?“

„Ne, pane.“

„Do budovy 3,“ zavelí, aniž by mi věnoval jediný pohled.

„Ano, pane.“

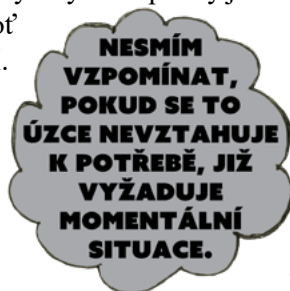

Přepnu si obojek na žlutou barvu a podívám se na velkou mapu města na stěně, abych si našel, kde budova 3 je. Hned vedle.

Jakmile dorazím na místo, dostanu instrukce – tedy že mám na starosti vozíky. Jsem rád, ačkoliv nesmím být rád, jelikož zhodnotím, že když se budu soustředit na práci, nebudu tolik myslet. Hned vyhledám svoji pracovní pozici a snažím se roztlačit vozík naplněný odlitky. Dle mého odhadu má kolem půl tuny. Odtlačím jej do vedlejší haly a chopím se prázdného. S ním se vrátím pro naplněný... a tak dokola. Nevšímám si kolegů, nemluvím s nimi a ani oni se mnou.

Po několika hodinách už pociťuji únavu. Svaly se mi třesou, mé tempo zpomaluje a dostanu neskutečný hlad. Napít se můžeme z vodovodu, když potřebujeme, na toaletu také můžeme jít kdykoliv, avšak hlad mě začíná šířat. Hlavně si moc dobře uvědomuji, že mi dochází energie potřebná pro práci.

Na druhou stranu – tyto fyzické pocity jsou dobré, i když je vnímám jako nepřijemné, neboť mi brání v přemýšlení.

Situace, kterou právě prožívám, není vhodná

k vyvolání žádné vzpomínky, proto nesmím myslet na minulost.

Tedy, minulost... Mám vzpomínky na dětství, školu, výcvik, výchovu i tresty. Vím vše potřebné, ale zároveň nesmím bezdůvodně vzpomínat a přemýšlet, což mi vůbec nejde. Nesmím si ani nic představovat a nic chtít. Jak to mám ale udělat? Budu se soustředit na kručení v žaludku a na to, jak jsem znaven, rozhodnu se. A že je mi zima, když pracuji nahý.

Zvonek ohlásí konec směny. Jsem za to rád, jelikož se sotva držím na nohou. Jdu do sprchy, aby mě zase učinila hebkým, čistým a voňavým, avšak to není hned – musím stát v řadě před sprchovým koutem a čekat.

Koutů je dvacet, mužů čekajících na umytí stovka. Každého z nich sprcha myje deset minut... To by šlo, zabavím se počítáním, kdy na mě přijde řada. To smím, zaraduji se, že mám čím zaměstnat svou mysl. Akorát mám výsledek příliš rychle. Pustím se do počítání kachlíček na zdech, spotřeby vody i elektriny zářivkami.

Mytí je příjemné. Soustředím se na proud ledové vody a automatické kartáče, jež mě drhnou. Cítím, jak se mi klepou kolena a pálí mě svalu. Je mi hodně velká zima.

Po umytí a osušení jdu do jídelny, načež opět stojím, stejně jako stovka dalších mužů, mlčky a pokorně v řadě a čekám, až se uvolní sedadlo u dvacetimístného pultu.

Jídlo je hořké a vyvolává ve mně nelibý pocit.

**NESMÍM MÍT
POCITY, POKUD
SI TO SITUACE
NEŽÁDÁ!**

Naplněný žaludek dá pokoj a já mohu jít spát. Jsem velmi znaven a na spánek se těším, ačkoliv bych neměl. Lehnu si do volného kastlíku – tak se říká vyhraněnému prostoru na šestipatrové obří polici. Jen míst je méně než mužů, proto musí mnozí místo spánku tiše stát natěsnaný před kastlíky. Mám *štěstí*, že první noc v životě mohu spát vleže, libuji si.

BATERIE 6

Baranavichy, Ruské impérium, 10. 2. 1941

Poručík Eshovili, familiárně přezdívaný Eša, hubenej vysokej chcípák s hnědejma vlasama a zarostlým ksichtem, si prohlídne svoji novou baterii s pořadovým číslem šest, která nastoupila na cvičiště. No, nastoupila... Spíš utvořila hlouček týpků s naprostým nezájmem. Eša si připálí a jen tak pro sebe se uchechtne.

„Co ti přijde vtipný?“ oboří se na něj jeden z novopočenejch vojinů, Dmitry. Sám je vyšší než Eša, akorát není tak hubenej, spíš korba.

Poručík klidně potáhne z cigára a ukáže na první překážku.

„Tuhle přelezete, potom –“

„Na to ti serem!“ přeruší ho Ivan, hodně podobnej Dmitrymu, jen se světlejšíma vlasama.

Něco takovýho Eša zjevně čekal. Zcela nezaujatě ale pokračuje: „Po přelezení se budete plazit pod ostnatým drátem –“ Ani to nedořekne.

Ivan ukáže pěst se zdviženým prostředníkem. Takový gesto se v Ruským impériu nepoužívá, nejspíš ho pochytil od západních vězňů, se kterými se potkal v gulagu. Účel ale splní a Eša i přes svoji zabeďněnost pochopí, že je to hodně sprostý gesto. Kdosi ze sedmice vojínů na něj plivne, potom se všichni seberou a zamířej do kasáren.

„Blyat,“ zabrblá si Eša zase tak pro sebe.

I další dny jeho podřízený na výcvik z vysoka serou, ačkoliv v okolí zuřej tvrdý boje. Hrajou karty, bavěj se spolu, chlastaj a poručíka úspěšně ignorujou. Nadávaj na něj, posílaj ho do prdele, kdykoliv po nich něco chce, a neřeknou mu jinak, než „kokoť“. Už si toho začínaj všímat další důstojníci, ale nepomůžou, spíš se Ešovi a jeho marný snaze posmívaj. Dokonce se sázej, jak dlouho bude trvat, než ho někdo z těch bouchačů šestý baterie dobije do krve. Nebo rovnou sejme. Asi by na to stačila jedna dobře mířená rána pěstí, podle toho, jakěj je poručík střízlík. Nemluvě o tom, že i zbytek armády by se takhle neschopnýho člověka rád zbavil, jenom to v jeho případě není tak jednoduchý.

Nikde, nikdy

„*Miliarda lekcí, ty vole!*“ běsním. Jsem nasranej jak jetel.
„*Eša?! Jako fakt? Třešnička na dortu, do hajzlu!*“

Nikdo neodpovídá. Možná mě ta nafrněná piča ani neslyší.

„*Proč mě nutíš bejt s ním a prožívat jeho kiks za kiksem?!*“

Dlouho ticho, pak se konečně ozve ten zpičenej, protivnej hlas: „Je to lekce, neasi?“

„*Já ti na to seru!*“ Musím se několikrát nadechnout, abych byl vůbec schopnej používat milejší tón, i když pochybuju, že se mi to podaří. „*Ostatní chápu. Už jsem byl s těma dalšíma zmrđama – Dmytřim, Artyomem, Ivanem, Herfichem... Ale Eša?!*“

„Se nevztekej, už je poslední. A jenom ty nejzásadnější chvílky.“

„*Tohle je totálně k hovnu!*“

„Nekecej a sleduj. Od toho tady seš.“

„*Peklo je sračka.*“ Nic nenadělám. „*Vyser si voko, kundo!*“
Sotva mrknu, už zase stojím za prdelí tomu sráčovi, kterej je tak ubohej, až to bolí.

Baranavichy, Ruské impérium, 24. 2. 1941

Po dvou tejdnech přijde na ubikaci šestý baterie asi deset šlapek a v závěsu za nima poručík.

„Ha!“ ukáže na něj Dmitry prstem. „Kokota omrzelo rozkazování, vyhrožování i potupný prosby!“

Všech sedm se směje.

„Tak nás zkouší uplatit děvka,“ chechtá se Ivan.

Ale všichni ty ženský ochotně přijmou, aniž by tušili, že tam nejsou pro jejich potěšení. Dostaly totiž zapláceno za něco úplně jiného. Málem se sedrou, když spolu s Ešou tahají vojáky, který předtím uspaly práškama rozmíchanejšma v chlastu, do velký zamřížovaný klece ve sklepě.

Poručík si do místnosti před klecí nechá přinést stůl, židli a lampu, aby měl na vězně za mřížema dobrou výhled, a pustí se do čtení knihy, aby zabíjel čas, než se proberou.

Jo, ti jsou nasraný, když se vzbuděj natěsnaný v kleci jak zvířata!

„Hej! Co to má znamenat?“ haleká na Ešu přes mříže Dmitry.

„Okamžitě nás pusť, nebo si to slízneš,“ hudruje Ivan.

Postupně se přidávají i ostatní, jak se probírají. Ale poručík si v klidu čte tlustou bichli a nevěnuje jim jedinej pohled. A že řvou nadávky, který ani on sám až do teďka neznal!

Baranavichy, Ruské impérium, 26. 2. 1941

Takhle sedává u stolu před celou už druhý den. Čte si, snídá, obědvá i večeří a vytrácí se akorát na spaní. Vězni se vzpouzej, dokonce ignorují kyblík v kleci a chňijou na podlahu skrz mříže, ale Eša si vždycky v naprostým klidu dojde pro hadr a všechno utře.

Zásadní asi je, že po dvou dnech už nemají co chtát, protože jim nedal najíst ani napít. Až na tácek se sedmi panákama vody, který dvakrát denně položí na zem a koštětem přisune k mřížím. Kupodivu si je vězni poctivě rozdělují, to nečekal. Myslel, že je všechny vymlasknou ti největší bouchači sami, takže ho to mile překvapilo.

„Dej nám pořádně napít,“ škemrá Artyom. Proti svalovcům je drobnější, ale taky pořádně udělanej chlap. „Přece nás tu nenecháš pochcípát.“

„Nebo aspoň cigáro!“ somrují ostatní. Můžou leda závidět, když si Eša při čtení připaluje jedno za druhým.

Večer si provokativně sedne ke stolu s večeří, ostatně jako

s každým žvancem předtím. Dmitry se na něj zlostně dívá přes mříže.

„Já tě zabiju,“ syčí.

Eša mu věnuje letmej pohled, ale nijak ho to nezarazí. Dál se cpe před vyhladovělejma chudákama.

„Zabiju tě,“ opakuje Dmitry.

„Měl byste svému nadřízenému vykat,“ zmíní Eša klidně.

„Udělám z tebe cedník, ty kokote,“ vyhrožuje Ivan.

„Proženu ti kulku hlavou,“ pokračuje Dmitry. Na křik nemá sílu, ale na hodně zlostnej tón ještě jo.

„Jestli máte na mysli své varle, pak jsem skutečně zvědav, jak to hodláte udělat,“ zareaguje Eša naprosto bez emocí.

„Z pistole, sakra!“

„Takže jste měl na mysli projektil?“

„Kulku. Prostě kulku!“

„Kulky má pes. Nebo vy. Do zbraní se dávají náboje. Po vystřelení se jedná o střelu nebo projektil.“

„Bože, ty seš tak blbej! Prostě tě zastřelím do hlavy!“

Poručík vytáhne z šuplíku u stolu štos dokumentů, chvíli se jima probírá a pak narazí na ty správný.

„Dmitry Glukov,“ předčítá ze spisu, zatímco se dál láduje večeří. „Odsouzen k trestu smrti za dvojnásobnou vraždu, poté mu byl trest změněn na deset let v gulagu na Sibiři. Tam strávil dva roky a nakonec byl povolán do armády jako vojín baterie šest pod vedením –“

„Největšího kokota!“ přeruší ho Ivan. Poručík najde jeho desky.

„Ivan Medvědčev: za zabití v nedbalosti a těžké ublížení na zdraví odsouzen k deseti letům v gulagu. Po roce byl převelen do baterie šest.“

„A co jako?“ oboří se na něj Dmitry. „Všichni jsme kriminálníci. Ale takový zacházení jsme nezažili ani v gulagu!“

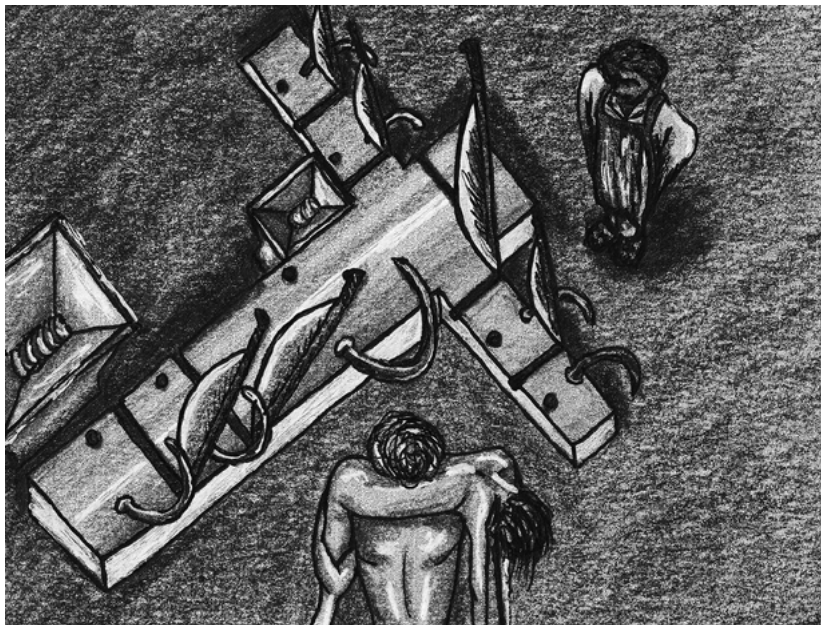
Má pravdu – bylo jich tam všech sedm. A poručík moc dobře ví, že mu přidělili skvadru těch nejhorších raubířů, vrahů a zločinců. A taky mu je jasný, že to jeho nadřízený udělali naprosto úmyslně.

„To si pěkně vodseresh!“ slibuje Ivan.

Eša dojí, utře si hubu ubrouskem a přikejvne.

„Věřím vám.“ Uklidí všech sedm spisů zpátky do šuplíku. „Vzhledem k vaší temné minulosti věřím, že toho budete schopni. Ale rád bych dočetl svoji knihu.“ Otevře bichli a hodí nohy na stůl.

NEHODA

अटलांटिस, 2. 7. 2018

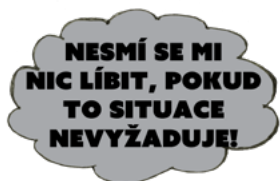
Nikdo nemyslí sobecky na sebe a nikdo nemyslí ani na dobro ostatních, to se nesmí, takže se při spaní v kastlících nějak přirozeně střídáme, aniž bychom se domlouvali. Je pro mě nepříjemné, když musím těch šest hodin, jež máme na spaní, stát, jelikož mi druhý den chybí energie na směně, ale nikomu se zatím nestalo, že by stál dvě noci za sebou. I deky na přikrytí kolují přirozeně, takže ji nikdo nemá dvakrát.

Naučil jsem se hospodařit s energií, posílil svalstvo a zvykl si na práci. Co mě ale trápí nejvíce – myšlenky se mi v hlavě stále samovolně rodí. Někdy vyvolají vzpomínky, jindy dokonce představy! Zlobím se za to na svou hlavu a kolikrát odpracuji dvojnásobek norem, abych se fyzicky vyčerpal a myšlenky zahnal.

Už jsem v budově 3 skoro rok. Za tu dobu jsem si zapamatoval

obličej kolegů, ale nikdy jsem s nimi nepromluvil ani slovo. Nikdo nemluví, pokud není vyšším tázán. Ne, že bychom měli komunikaci mezi sebou zakázanou, ale prostě to neděláme. Není to potřeba, jelikož všichni víme, jakou máme přidělenou práci, a pokud je závislá na kolegovi, prostě spolupracujeme i beze slov. Možná se ostatní bojí, aby jim kvůli konverzaci nevznikaly nevhodné myšlenky. Nebo snad dokonce pocity!

Občas ale tajně vzpomínám. Přehrávám si v hlavě především své vlastní vzpomínky. Třeba že jsem za ten rok řekl jednou: „Šedesát osm“ a celkem sedmkrát: „Ano, pane“. Mám rád mluvení a líbí se mi můj hlas.

Na jednoho z kolegů, 1284, spadne jeřáb. Vykřikne i přesto, že je to zakázané, nejspíš úlekem nebo bolestí. Pak ale tiše leží pod ramenem stroje a vokálně se neprojevuje, aby nás nerušil v práci. Z očí mu tečou slzy a chvěje se v bolestech. Ostatní chodí kolem a snaží se na něj nedívat. Pomáhat nesmíme, pokud nám to vyšší nepřikáže. Jen je ten jeřáb potřebný k práci, a navíc nyní překází v cestě, takže jej pár mužů zvedne.

1284 leží v mé cestě s vozíkem. Zastavím se před ním a pohledem zjistím, že má jednu nohu úplně oddělenou pod kolenem a druhou, spolu s pánví, rozdrčenou. Výteklo z něj trochu krve, než se mu pahýl zacelil. Také se pomočil a pokálel. Dost obtížně ho s vozíkem objedu, ale při zpáteční cestě mi to nedá, chytnu ho za zápěstí a odtáhnou ke zdi.

„Děkuji a omlouvám se,“ zachroptí.

Chápu, jakou bolest asi zrovna prožívá, a je mi ho líto.

Kolegyně se pustí do čištění šmouhy, již na zemi zanechal. Postavím se tedy k vozíku, abych počkal, až to dokončí.

„Co je to tu za spoušť?!“ huláká vyšší, jenž přichází svižným krokem. Podívá se na mě. Nejspíš očekává, že to budu já, kdo zodpoví jeho otázku.

„Na 1284 spadl jeřáb. Dovolil jsem si ho odvléct z cesty, pane.“ Jsem rád, že zase slyším svůj hlas.

**NESMÍM
BÝT RÁD!**

„Vem ho do řeznictví,“ přikáže mi.

„Ano, pane.“ Zanechám vozík na místě a sehnou se pro raněného. Ten mě posunkem zarazí, abych ještě chvíli počkal.

CVAK.

Přepne si obojek na červenou barvu a poté přikývne. Přehodím si ho přes rameno, seberu amputovanou nohu a vyrazím.

Vycházím z budovy 3. Po roce vidím slunce a nebe a dýchám čerstvý vzduch. Potkávám občany, mívám automobily, domy a všechno mi připadá čarovně krásné. Chci se kochat, ale cosi mi říká, že když budu spěchat a nedělat přestávky, 1284 bude trpět kratší dobu.

**NESMÍM CÍTIT
LÍTOST KE
KOLEGOVI!**

Donesu ho do haly řeznictví. Uprostřed stojí plechový stůl s kovovými obroučkami, jenž z půdorysu vypadá jako písmeno T. Po stranách má zvednuté kráječe. Představím si, na co slouží, a dostanu strach.

**NESMÍM SI NIC
PŘEDSTAVOVAT!**

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

Před stolem stojí dva velké mlýny, jejichž ústí vede do země. Ale obsluha není přítomna.

Zazvoním. Stojím a čekám. Trvá několik dlouhých sekund, než přijde vyšší. Tento je chlap jako hora, ne strážník jako ten z budovy 3. Je tmavovlasý, avšak mírně prošedivělý, má knír a na

sobě tmavozelenou kombinézu s plastovou zástěrou potřísněnou zaslou, ale i čerstvou krví.

„Dej ho na stůl,“ přikáže mi.

„Ano, pane,“ odvětím a opatrně 1284 položím.

Vyšší mu na obojek zezadu připne magnet na drátu a stiskne tlačítko na boku stolu, jež drát svine, a přitiskne tak 1284 k desce. Rozpažené ruce mu vyšší zajistí kovovými obroučkami, načež mu zapne obrouče přes hrudník, nad kolena a kolem kotníku.

„Dej to sem,“ natáhne se pro nohu, již stále třímám v ruce.

Když mu ji podám, hodí ji do mlýnku po své levici. Ten se hned spustí.

Končetinu namele, až na mě vycákne trochu krve. V tu chvíli pomyslím na to, že jsem vlastně úkol splnil – vzal jsem 1284 do řeznictví. Otočím se, abych se vrátil do budovy 3.

„Co se mu stalo, že je tak na kaši?“ zeptá se najednou vyšší.

Nesmím odejít, když se mnou vyšší hovoří!

„Spadl na něj jeřáb, pane.“

„Aha. To musela být šlupka, co?“ ptá se dál. Vezme do ruky první kráječ a vši silou na něj zatlačí.

Utne tak pravou ruku v předloktí.

1284 vykřikne, i když se ze všech sil snaží nenarušovat práci vyššího. Nesmíme křičet, pokud nám to nikdo nenařídí nebo nedovolí.

Vyšší uvolní obroučku a ruku hodí do mlýnku.

Z rány vyteče trochu krve, načež se zacelí.

Srdce mi buší až v krku. Mám příšerný strach. Soucítím s 1284, jenž na mě valí oči naplněné slzami a děsem. Zběsile dýchá a trpí. Uvědomím si, že jsem vyššímu neodpověděl na otázku.

„Ano, pane. Když jeřáb spadl, ozvala se hlasitá rána.“ Můj hlas je rozechvělý. Skoro blekotám a mluvím tišeji, než mám v úmyslu.

Vyšší zatlačí na další řezák.

Utne paži pod ramenem.

U toho už 1284 vykřikne hlasitěji.

Přistoupím blíž k němu a řeknu: „Nesmíme křičet, pokud to nemáme dovoleno nebo nařízeno.“ Nemyslím to nijak zle ani káravě. Jen mu to chci připomenout.

„Hej, chtěl bych vidět tebe,“ promluví na mě vyšší, „jak bys při tomhle nevydal ani hlásku.“

Roztřesu se a zalije mě studený pot. Rozklepanou rukou si přepnu obojek na červenou.

Vši silou bráním slzám, jež se mi tlačí z očí. Srdce mi buší tak hlasitě, že to snad musí všichni slyšet.

Vyšší se postaví hned vedle mě, aby mohl 1284 ukrojit druhou ruku v předloktí.

Sundá z ní kovový náramek, hodí jej do krabice pod stolem a končetinu opět strčí do mlýnku.

Až v tu chvíli si všimne, že svítím červeně.

„Klid, nemyslel jsem to tak,“ usměje se.

Přepnu si obojek zase na žlutou. Uleví se mi.

Zvlášť když dostanu milost!

Mám pocit, že jsem se stal solným sloupem. Nejsem schopen pohybu. Nevládám brzdit myšlenky a obavy, které se mi jako lavina valí do mozku. Nedokážu zarazit lítost, již cítím ke kolegovi. Hledím mu do očí, jelikož tuším, že ho to uklidňuje.

Ani tolik nekřičí, když mu vyšší odejme paži pod ramenem, posléze nohu pod kolenem i nad ním. Z 1284 zbývá torzo. Slzy mu tečou proudem, ale stále se mi dívá do očí, aby měl na pokračování sílu.

Přeji si, aby mě vyšší propustil. Už se na to nechci koukat, ačkoliv si nesmím si nic přát a cokoli nechtít...

Vyšší vezme zahnutý nůž a odkrajuje z hrudníku, boků i kolem páteře kusy masa, jež končí v plechovém kyblíku. Posléze rozřízne 1284 břišní dutinu. Jako první vytáhne žlučník a hodí jej do koše pod sebou. Vybere střeva, žaludek i ledviny a nahází je do menšího mlýnku po své levici. Jistě, větší je na masité části a kosti, zatímco menší na orgány. K čemu ale slouží kyblík?

1284 už nekřičí, jen chrčí a sípá. Přeji si, aby umřel. Moc si přeji, aby už přestal trpět. Zároveň se na sebe zlobím, že porušuji snad všechny zákazy, týkající se myšlení a pocitů. Po tváři mi teče slza, kterou nezvládám zadržet. Nechci ani mrkat, abych nepřerušil oční kontakt s 1284, který to právě potřebuje.

„Už to bude.“ Vyšší vyřízne srdce a játra. „Dej to do sáčeků, každý zvlášť, a do lednice,“ řekne a orgány mi podá.

Úkol splním a vrátím se ke stolu. 1284 se už jen třese v bolestné agónii a nedokáže udržet oči otevřené. Proklínám autonomní buňky, jež pomocníci mají a které dokáží fungovat i při takto závažném poranění. Občan by již upadl do šoku nebo zemřel bolestí, ale pomocník dokáže být při vědomí i bez srdce. Neurony v mozku nyní fungují na základě zásob a nepotřebují výživu od okysličené krve. Mohou takto vydržet dlouhé minuty, někdy i hodiny... Přiložím 1284 dlaň na okrájený hrudní koš, kde měl vytetované číslo. Uklidní se.

Vyšší se postaví k poslednímu řezáku, který má 1284 nad krkem, a varuje mě: „Teď se nelekni.“

Jakmile odsekne hlavu, torzo sebou začne mrskat jako ryba na suchu. Kdyby jej nedržela obruč v oblasti hrudníku, nejspíš by odskávalo někam hodně daleko.

„Proto se to musí dělat takhle složitě,“ objasňuje mi vyšší. Vyrve z torza obojek, jenž po odnětí magnetu hodí do krabice pod stolem. Poté odhodí do mlýnku hlavu. „Představ si tu srandu, kdyby teď měl ještě ruce a nohy...“ Je to snad první příkaz, abych použil představu... Odepne mrskající se torzo a pomocí dřevěné tyče jej natlačí do mlýnku.

Jakmile zbytek 1284 zmizí, vyšší si opráší ruce, jako by dokončil běžnou rutinu. Což je asi fakt.

Je mi mdlo. Nejen z toho, co jsem právě viděl, ale i z představ, které se mi po dovolení v hlavě vyrojily. V nich jsem byl já sám tím likvidovaným. Skoro mě to až fyzicky bolelo. Nesmím omdlít. Vlastně ani nemůžu, jsem tak nastavený. Povrchově dýchám a opět zažívám úlevu, neboť 1284 má konečně klid.

„Pojď, dáš si se mnou oběd,“ pobídne mě vyšší a chopí se kyblíku.

„Ano, pane.“ Následuji ho do plechové boudy v hale. Oběd jsem nikdy nejedl, proto jsem zvědav, co dostanu.

„Sedej,“ ukáže na místo u stolu a nahází kousky masa z kyblíku do stojanu ústícího do země jako mlýnky, neozve se však mletí. „Tohle jsou nejlepší steaky, občani je milují.“

Posadím se a on přede mě položí talíř s kusem jídla v omáčce.

„Asi jsi dycky baštil jenom tu břечku, co? Tohle musíš rozkousat,“ instruuje mě, ačkoliv vím, že se takové jídlo kouše.

„Ano, pane. Děkuji.“

Je to maso. Cítím, jak mi dodává energii a jak je výživné. Navíc to vyvolává libý pocit v mých chuťových pohárcích. Neúmyslně se usměji.

„No vidíš,“ promluví vyšší mile. „Chutná, co? To jsou játra. Syrový jsi nesl do lednice.“

„Ano, pane, chutná.“

„To *pane* si už strč někam. Já jsem Olda.“

„Mám vám říkat Oldo?“

Potřebuji, aby mi příkaz upřesnil.

**MŮŽEME
POKLÁDAT
OTÁZKY JEN
V NEZBYTNÝCH
PŘÍPADECH.**

Momentálně si nejsem jist, zda je to právě tento. Jenomže jsem vážně nepochopil, co si kam mám strčit a jestli nešlo pouze o řečnický obrat značící, abych oslovení „pane“ zanechal.

„Jo,“ potvrdí mi. „Hele, máte vy vůbec rozum?“

„Ano, pa– Oldo. Například já mám IQ dvě stě bodů.“

„Co?“ podiví se. „To tak maj všichni?“

„Ne, Oldo. Pomocníci určení pro manuální práci mají šedesát až osmdesát bodů.“

„Jaký máš využití ty?“

„Momentálně mám zaměření na manuální práce v budově tři, Oldo.“

„Tak proč ti nadělili tolik?“

Pokrčím rameny. „Nejspíš jsem původně měl mít využití v jiné oblasti, Oldo.“ Nesmím spekulovat!

Dívá se na mě lítostivě. Vyšší mají dovoleno cítit lítost k jiným. I k nám, když chtějí.

„Kolik ti je?“

„Tělo mám na úrovni dvacetiletého muže, ale žiji rok, Oldo.“

„Kecáš!“

„Ne, Oldo, lhát nesmím.“

„Neříkej za každou větou *Oldo*. Prostě odpovídej bez oslovení. Hele, a to ses za rok naučil takhle pěkně mluvit?“

„Ne, Ol–, promiňte. Ne, bylo to součástí predispozic při vytvoření.“

„A jak vás programují? Abyste na slovo poslouchali...?“

„Veškeré chování máme naučené skrze falešné vzpomínky. Vnímáme kognitivně a jednáme na základě vůle, tedy zcela vědomě.“

„Tak to musel bejt dobrej vejplach, když posloucháte i rozkazy jít se zabít. Zvlášť, když víte, jak to bude bolet.“

Netuším, co říkat. Nepoložil mi otázku.

„No, cejtíte bolest, ne? Jako normální lidi.“

„Cítíme bolest, ale ne jako občané. Vnímáme ji o něco silněji. Jedná se o opatření, abychom se vyhýbali poškození. Navíc dokážeme určit, který konkrétní orgán nebo periferii máme poraněné. To abychom se případně mohli sami opravit, a šetřit tak prostředky na výrobu nových produktů. I když prakticky nemáme žádnou cenu.“ Takhle dlouho v kuse jsem nikdy nemluvil!

„No jo. Ale kde bysme bez vás byli, že jo?“

„Nevím.“ Vážně to nevím.

„Jenom mi je líto, že jste prostě spotřebka, no. Ta likvidace je dost náročná, tos sám viděl. Nebojíš se smrti?“

Sklopím zrak. „Nesmím se bát.“

„Ale bojíš. Viděl jsem to na tobě,“ zmíní škodolibě.

„Ano,“ přiznám.

„Jakej dostáváte trest za porušení pravidel?“

„To je na vás. Ale soucítíl jsem s kolegou, doufal jsem, bál se a...“

„Co?“

„Ulevilo se mi. Dvakrát.“ Uvědomuji si, že už tento výčet by na likvidaci bohatě postačoval. Srdce mi buší jako zběsilé.

Olda si povzdychne. „No, je to moje povinnost – poslat tě na trest.“

Upřeně sleduji svůj prázdný talíř a prsteníkem přejíždím po tlačítku na náramku. A zase doufám. A bojím se!

„Co dvacet ran bičem? Bude to stačit?“

„O tom rozhodujete vy,“ vysoukám ze sebe.

„Tak jo, dohodnuto. Zajdi si pro trest a padej do práce,“ řekne a usměje se na mě.

Uleví se mi. Zase.

ZLOČIN A TREST

Baranavichy, Ruské impérium, 26. 2. 1941

Když se Eša odebere do hajan, rozpoutá se v cele diskuse.

„On nás fakt nepustí,“ uvažuje Artyom, div u toho nebulí. „Nechá nás tu chcípnout.“

„To nemůže,“ oponuje Ivan, ale moc jistej si tím není.

„Co když jo? Nikdo další sem nechodí. Třeba ani nikdo neví, že nás sem zavřel. Nechá nás pojit hladu a žízní.“

„Neměli jste mu vyhrožovat smrtí,“ vmísí se do konverzace někdo další. „Takhle nás tuplem nepustí.“

Baranavichy, Ruské impérium, 27. 2. 1941

Další den ráno, když poručík dorazí se snídaní pro sebe a táckem se sedmi panákama vody pro vězně, spustěj prosby. Slibují, jak

budou poslouchat, že mu nic neudělaj, škemraj o víc vody... Ani to ho neobměkčí. Celej den si v klidu čte a všechno úspěšně ignoruje.

„Artyom zkolaboval!“ zařve Dmitry někdy odpoledne. „Tys ho zabil, zmrde!“

To už poručíka donutí zvednout oči od knížky.

„Umřel?“ zeptá se apaticky.

„Ne, ale je na tom hodně špatně!“

„Blyat... Tak až umře, dejte vědět,“ uzavře celou záležitost a pokračuje ve čtení.

„To budeš prostě čekat, až zdechne?!“

„Ano. A nerušte, teď je to napínavé.“

Rušej, prosej, panikařej, ale poručík si prostě chce dočíst tu debilní knihu.

Baranavichy, Ruské impérium, 28. 2. 1941

Někdy po půlnoci si promne oči, zaklapne bichli a odloží ji na stůl. Všichni, kdo jsou ještě vzhůru, ho napjatě sledují. Zvedne se a odejde.

„Šel chrápat, kokot,“ konstatuje zklamaně Ivan.

Ale on se po chvíli vrátí a s ním několik vojáků. Vězni v cele chvíli uvažují, jestli o sobě dát vědět, vyklopit, jak je jejich velitel tejrá, nebo prosit, aby jim pomohli. Ale nemaj na to moc sil a jsou trochu zaskočený, když viděj, že příchozí s sebou táhnou stoly, talíře, hrnec, sklenice... Tečou jim sliny a tiše doufaj, že je to pro ně.

Když vojáci odejdou, poručík si dává načas. Pečlivě prostře, do sklenic naleje vodu, nandá porce nějaký kaše a hostinu celkově nachystá.

Vězni celou dobu doufaj, modlej se, do poručíka neryjou a popoháněj ho jenom pohledama, kterejma včas uhnou, když se otočí k nim.

Jakmile má všechno nachystaný, zhluboka se nadechne a odemkne. Čeká, že se všichni vyvalej ven jako velká voda, ale vězni se jen postavěj a zíraj na něj.

„Dvojřad,“ přikáže.

Několikrát se ozve: „Ano, pane“ a všichni rozkaz splněj na jedničku. Jenom Artyoma musí Ivan podpírat, ale je aspoň při vědomí.

„Sedněte si ke stolu a čekejte,“ zamumlá Eša a opravdu to zase všichni splněj. Maj neskutečnou žízeň i hlad, lačně zíraj na sklenice, ale nikdo se ani nehne, dokud si poručík nesedne do čela a nepopřeje jim: „Dobrou chuť. Už můžete.“

Hned se na to vrhnou.

„Ale opatrně, ať vám není zle,“ dodá naprosto zbytečně. Cpou se jak prasata u koryta, div u toho nechrochtaj, chlemtaj vodu a neskutečně se jim uleví, že je jejich utrpení konec.

Po večeři jim poručík ještě hodí na stůl pár krabiček cigaret. Snad všichni si připálej a vypadaj fakt spokojeně. Zatímco kouřej, on cosi naškrábe na malej papírek. Potom ho složí a strčí do kapsy.

„Až dokouříte, ukliděte stoly, umyjte nádobí a vyčistěte klec. Sejdeme se tu...“ podívá se na hodinky, „... ve dvě ráno.“ Zvedne se a odkráčí.

Když se ve dvě přibliží – sice chodí se skloněnou hlavou a hrbí se, ale chodí kvapně –, vojáci hned utvořej jednořad před klecí. Poručík se postaví za svůj čtecí stůl a sjede všechny pohledem.

„Hlásím, že je vše splněno, pane,“ ujme se slova Dmitry.

Eša přikejvne a vytáhne svůj revolver. S pár chlapama to trhne, vykulej na zbraň oči a boje se, že ten kokot chystá masakr. On místo toho zkontroluje bubínek, že je plně nabitej, položí revolver na stůl a otočí ho, aby mířil hlavní k němu. Pak se napřímí.

„Jsem připraven.“

Zavládne ticho. Až Ivan se po chvilce zeptá: „A na co?“

„No...“ zašmejdlí pohledem k revolveru, „na smrt.“

„Děláte si prdel?“

Mračí se a skoro nemrká. „Hele,“ přenesse váhu z nohy na nohu a klasicky se přihrbí, „já se nechci furt otáčet a čekat, kdy to schytám. Pamatuji si, co jste mi říkali, a akceptuji to. Raději bych vše vyřídil hned.“

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně,“ přikývne a pousměje se nad vzniklou absurdností.

Vojáci si vyměňej nechápavý pohledy, ale nikdo nevydá ani hlásku.

„Jestli se bojíte trestu...“ uvažuje Eša nahlas, „... tu Ivanovu variantu bych nedoporučoval. Ale když to uděláte tak, jak navrhoval Dmitry, tedy v případě, že neměl na mysli svá varlata, ale náboje, bude to vypadat jako sebevražda. Dokonce jsem napsal dopis, aby to bylo hodnověrnější,“ vychrlí a vytáhne z kapsy složené lísteček.

Dlouho nic, pak se Ivan odhodlá a ukáže na papírek. „Můžu?“

Poručík přikejvne a hodí jej na stůl. Ivan se pro něj ostražitě natáhne a přesvědčí se, že se vzkaz dá opravdu považovat za dopis na rozloučenou, protože na něm stojí: „*Polibte mi všichni prdel. Sbohem.*“ A podpis: ґґґ.

„Můžeme se poradit?“

Poručík zase přikejvne a vypadne z místnosti.

„Bude to vypadat jako sebevražda, to má pravdu,“ uvažuje někdo.

„Takže ho zabije Dmitry?“

Ten ale zavrtí hlavou. Pohledy se stočej k Ivanovi.

„Je vůbec potřeba ho zabít?“ vymlouvá se ten najednou.

„Stejně nevěřím, že by se nechal jenom tak sejmut.“

„Třeba je fakt na dně a chce to...“

„No jo, ale když ho odděláme, dostaneme nějakýho třeba ještě většího kokota.“

„Ty myslíš, že by někdo moh bejt větší kokot než von?“ zasměje se Ivan. Ale nějak se všichni shodnou, že jo. Dokonce padne i pár úvah, že jim je poručíka líto a měli by ho už poslouchat, protože jinak bude hůř.

Eša poctivě čeká na chodbě, až se chlapi domluvěj, kdo ho teda sejme, opírá se zády o stěnu a klidně kouří. Když pro něj Dmitry dojde, kvapně nakráčí za svůj stůl, uhasí nedopalek v popelníku, zase se napřímí a čeká. Jako by mu bylo všechno úplně jedno.

„Pane, už vás nechceme zabít,“ zahlásí Ivan.

„Opravdu?“ podiví se. Je z toho fakt překvapeněj. Jednořad houfně příkejvne. „Blyat,“ zabrblá, sebere lísteček, zapálí jej a hodí do popelníku. Poté si schová revolver. Vypadá trochu zklamaně. „Zítra v sedm na cvičišti.“

„Ano, pane,“ odpověděj jednohlasně.

On jenom zavrtí hlavou a zmizí.

POKUS 10

Fribuz, 13. 7. 3023

Ke staré šachtě opět přijede technika a dvacítká pracovníků už od rána kmitá. Nevěnuji tomu moc pozornosti, jen si říkám: Který-pak chudák to bude zkoušet dnes?

TyTrubko nám notifikací, jež chodí na všechna mobilní zařízení, ať chcete, nebo ne, oznámí mimořádné online vysílání Kovyho. To je nejslavnější zpravodaj. Současný Kovy je moc hezký – má pomněnkově modré oči a nádherný úsměv. Fanyanky sní o pouhém setkání s ním, před spaním si představují, jaké by to bylo, kdyby je políbil, ve škole se předhánějí, která nasbírá nejvíce jeho fotografií, a prý z jeho autogramu dosahují orgasmu. A fanoušci dokonce také.

Je vtipné, že TyTrubkering ve svých různých podobách je asi

tak stejně nesmrtelný jako styl emo. Různě se měnil, nabíral všelijakých podob, ale dnes jej známe ve formě, v níž vznikl koncem dvacátého století. Přetrval tisíc let, avšak s malými přestávkami – například v šestadvacátém století selhala všechna elektronická zařízení, hladiny moří stouply o tři sta padesát metrů, mnohem víc než ve dvacátém třetím, a společnost to uvrhlo do něčeho zdánlivě připomínajícího středověk či snad novověk. Poté nějakou dobu trvalo, než se technologie a móda vrátily do původní podoby, ale i v době temna figuroval Kovy jako hlavní zpravodaj a šéf mediální sféry.

Nutno podotknout, že tento fenomén vychází z působení mladíka, jenž byl v jednadvacátém století velmi slavným TyTrubkerem. Ten se Kovy dokonce jmenoval... Nebo měl takovou přezdívku? Už nevím. Prostě první Kovy stojí za vznikem mocného kultu.

Je jasné, že ve skutečnosti se soudobý zpravodaj jmenuje jinak, ale označení „Kovy“ je funkce, jako třeba „královna“. Může se jím stát pouze jeden, ten nejlepší. Dnešní Kovy je dokonce tomu původnímu hodně podobný. Teď stojí v hloučku dělníků nad vstupem do staré šachty. Snad nebude své štěstí zkoušet on?!

Tak ne, jen čeká na příchod dalšího nebožáka. Asi je to někdo významnější, neboť si v poledne přiletí helikoptérou. Ta přistane na nedaleké pastvině a vyskočí z ní muž v černém upnutém obleku, s navlečeným sedákem a helmou na hlavě. Má podobnou tělesnou konstituci jako první Emouš. Dlouhými kroky dojde k hloučku dělníků, zběžně se s nimi pozdraví a vyfasuje skoby, kladivo a vrtačku. Kovyho si ani nevšimne, ale mladý zpravodaj mu s mikrofonem a kamerovým dronem zahradí cestu.

„Dobrý den, jsem Kovy.“

„Do-dobrý,“ vykottá mladík a sundá si přilbu. Vypadá stejně jako Emouš, který se snažil slanit do šachty před pár dny, jen má piercingy v obličejí na jiných místech. Oni jsou vyznačiči emo stylu obecně jeden jako druhý. Má pečlivě namalované oční stíny i linky, nechybí taktéž černá patka zakrývající polovinu obličejí.

„Můžu s vámi udělat krátké interview?“ ujišťuje se Kovy, ačkoliv je zvyklý, že by se lidé za rozhovor s ním rozkrájeli. Emouš

stydlivě přikývne. „Dostalo se ke mně, že se někdo snaží pokořit tento nesplnitelný úkol.“

Mladík na Kovyho zírá tak nějak... zamilovaně. Dokonce má v těch nádherných velkých hnědých očích doširoka roztažené zorničky. Po chvilce nesměle špitne do mikrofonu: „Jo.“

„Je to hodně nebezpečné...“

„Ale všechna povolení máme,“ dodá zbrkle.

„Spíš jsem narážel na to, že se před pár dny o sestup pokusil jiný mladý muž...“ povzdychne si Kovy a zatváří se nadmíru lítostivě, aby bylo vidět nějaké drama, „... a tragicky přitom zahynul.“

„To byl trapas, no,“ usměje se Emouš tak široce, až odhalí bílé zoubky.

„Řeknete nám víc?“

„No, ono na tom není nic zajímavého. Chcípnul asi po pěti minutách, protože je v té šachtě nějaký laser nebo tak něco a ten překousl lano, na kterém ten tragéd visel.“

„Zabil se pádem z výšky?“

Emouš přikývne. „Je to asi třicet metrů.“

„Nebojíte se, že i vy při svém pokusu zemřete?“

„Né.“

„Takže si věříte, že máte šanci?“

„Ne,“ zavrtí mladík nechápavě hlavou.

Kovy je očividně zmatený, dle toho, že nic neříká.

„My-myslel jsem to tak,“ blekotá Emouš, „že se nebojím smrti. Spíš se na ni těším.“

„Takže ani nepočítáte s tím, že se dostanete do cíle?“

„Né,“ usměje se. „Ale jsem děsně zvědavý na další nástrahy. Asi bych už měl jít,“ ohlédne se ke skupince dělníků, jež netrpělivě čeká na jeho sestup.

„Tak hodně štěstí.“ Z tónu těch slov je znát lítost nad osudem mladíka, který jde s největší pravděpodobností na smrt.

„Dík, Kovy,“ usměje se Emouš a znovu se mu zadívá do očí. Tím mladého zpravodaje uvede do rozpaků, což je zvláštní, vzhledem k tomu, že je na obdiv mužů zvyklý. Nastane trapné ticho.

„Ehm,“ naruší jejich... asi romantickou chvíli jeden z dělníků.

Kovy špitne něco jako: „Děkuji za interview.“ Ustoupí, ale jeho kamerový dron i nadále zabírá veškeré dění a živě ho přenáší.

Emouš si nasadí přilbu, zaklapne hledí a pustí se do slaňování. Tentokrát nespolehá na jedno lano, ale pečlivě si do stěn šachty vrtá otvory pro skoby, za které se jistí. Když je pět metrů pod ústím...

Poklop se opět zavře.

Těsně pod ním se rozzáří laser, který předtím přet'al lano.

„Smůla, blbečku,“ směje se Emouš. To ovšem ještě netuší, že je těch laserů v šachtě víc. Nějak nevím, co sledovat dřív – Emouše, nebo Kovyho přenos.

„Budu mu moc držet palce. Zdravím z Fribuze, váš Kovy,“ ukončí zpravodaj náhle vysílání a zmizí tak rychle, jako se objevil. Je rozhodnuto, Emouš má nyní mou plnou pozornost. Velmi pomalu postupuje za světla svého dronu, se vším si dává velkou práci. Proč by taky ne? Jde mu přece o život.

„Kdo dal Kovymu echo?“ zeptá se Emouš, asi aby řeč nestála, když vyvrtá další díru a umístí do ní skobu.

„*Nejspíš nějakej z těch dělnasů,*“ uvažuje muž v telefonu. „*Zjistím, kterej, a vyrazím ho.*“

„Jsem slavněj!“

„*Se neposer.*“

„Mluvil jsem s Kovym! To je něco!“ Zní, jako by se právě probral ze šoku a došlo mu, co se před chvílí dělo.

„*Soustřed' se na slaňování.*“

„Kolik bodů bylo minule?“

„*Jaká je statistika?*“ zeptá se muž někoho dalšího.

„**21 a asi jenom čtyři minuty,**“ odpoví ženský hlas.

„Dík, Araxová,“ řekne Emouš a zamává na kameru v dronu.

„To je slabota. Jsem zvědavěj, co bude dneska.“

Sotva se takhle poctivě spustí asi do poloviny...

Laser ovšem nepřetne lano, ale jeho. Pěkně vejpůl. Ani nepípne. Tenhle to měl rychlé.

Horní polovina spadne na hromadu kostí, druhá zůstane viset v sedáku v tunelu.

Za rozhovor s Kovym se rozkrájel... Doslova.